MŪSU ĢIMENES STĀSTS

Tur, kur sākas mājas

Anna Bērziņa

Četras atmiņas maniem bērniem un mazbērniem

IZDOMĀTS DEMONSTRĀCIJAS PARAUGS

Maniem mīļajiem

Mārai, Tomam un Elzai. Lai jums vienmēr ir vieta, kur atgriezties, un kāds, kurš gaida.

Šo grāmatu sāku ar vienu vienkāršu jautājumu: ko es gribētu, lai jūs par mani atceraties? Ne datumus un lielus sasniegumus. Drīzāk mazos brīžus, kuros dzīve kļuva par mūsējo. Tāpēc šeit ir mūsu mājas, viens nokavēts autobuss, svētdienas galds un daži vārdi jums.

Šajā grāmatā

01 Divi bērzi ceļa galā 3

02 Autobuss, kuru nenokavējām velti 4

03 Pie galda vienmēr atradās vieta 5

04 Daži vārdi jums 6

Izdomāts demonstrācijas stāsts. Visi personvārdi, notikumi un ģimenes attēli ir izdomāti. Ilustrācijas veidotas ar mākslīgo intelektu.

Divi bērzi ceļa galā

Bērnības māju noskaņa Kurzemē. MI veidota ilustrācija.

Mūsu māja stāvēja lauku ceļa galā, aiz diviem veciem bērziem. No virtuves loga varēja redzēt ābeli, bet no manas istabas - taku uz upi. Bērnībā man šķita, ka visa pasaule ir sasniedzama pa šo vienu taku.

Mamma no rītiem cēlās pirmā. Kamēr mēs ar brāli vēl gulējām, virtuvē jau sprakšķēja plīts un uz galda gaidīja krūzītes. Svētdienās viņa cepa ābolmaizi. Man uzticēja mazāko darbu: pārkaisīt mīklu ar kanēli. Es vienmēr uzkaisīju par daudz, bet mamma tikai pasmaidīja.

Tētis pie durvju stenderes ar zīmuli atzīmēja mūsu augumu. Katru pavasari gribēju būt par veselu sprīdi garāka. Tagad domāju: cik labi būtu vēlreiz nostāties pie tās stenderes un dzirdēt viņu sakām: „Nu, Anna, paskatīsimies, cik esi paaugusies.“

Autobuss, kuru nenokavējām velti

Iedomāta Anna un Jānis pēc zaļumballes. MI veidota ilustrācija.

Ar Jāni iepazinos vasaras zaļumballē. Viņš mani uzlūdza dejot tikai pašā vakarā, kad jau biju pārliecināta, ka neuzdrošināsies. Vēlāk viņš atzinās: visu vakaru esot domājis, kā pareizi pienākt klāt.

Pēc balles mēs aizrunājāmies un nokavējām pēdējo autobusu. Jānim bija velosipēds, man - gaiša kleita un kurpes, kas nebija domātas garai iešanai. Viņš piedāvāja vest mani, bet es negribēju sēsties uz bagāžnieka. Tā nu stūmām velosipēdu un gājām kājām.

Ceļš līdz mājām bija septiņi kilometri. Atceros siltu vēju, rasu grāvmalā un to, ka saruna ne reizi neaptrūkās. Kad pie mājas šķīrāmies, man jau bija žēl, ka ceļš tik īss. Kopš tā vakara es mazāk dusmojos par nokavētiem autobusiem. Dažreiz dzīve tieši tā iedod laiku svarīgajam.

Pie galda vienmēr atradās vieta

Ģimenes svētdienas pusdienu noskaņa. MI veidota ilustrācija.

Kad piedzima Māra, man likās, ka tagad beidzot jāiemācās visu darīt pareizi. Pareizi audzināt, pareizi gatavot, pareizi saplānot dienu. Dzīve ātri iemācīja, ka ar to „pareizi“ vien ir par maz. Dažreiz daudz svarīgāk ir vienkārši būt blakus.

Mūsu ģimenē svētdienas galds bija īpašs. Vasarā to iznesām dārzā zem ābeles. Tur bija kartupeļi ar dillēm, rupjmaize un upeņu dzēriens. Bērni stāstīja par savām slepenajām būdām, bet pieaugušie izlikās, ka nezina, kur tās atrodas.

Ja atnāca kaimiņš, piebīdījām vēl vienu krēslu. Ja uzradās bērnu draugs, sadalījām pīrāgu mazākos gabalos. Neatceros, ka kādreiz kāds paliktu bez sava gabala. No visām tradīcijām šo es gribētu jums atstāt: pie jūsu galda lai vienmēr atrodas vieta vēl vienam cilvēkam.

Daži vārdi jums

Mīļie mani,

Es nevaru jums iedot gatavu karti visiem dzīves ceļiem. Man pašai tādas nebija. Taču varu pateikt, kas man palīdzēja: turēt doto vārdu, iemācīties atvainoties un nepazaudēt spēju priecāties par mazām lietām.

Neatliekiet labus vārdus uz kādu piemērotāku dienu. Piezvaniet. Aizbrauciet ciemos. Pajautājiet vecākiem, kā viņi iepazinās. Pierakstiet recepti, kamēr vēl ir kāds, kurš var paskaidrot, ko nozīmē „miltus tik, cik vajag“. Šīs mazās zināšanas ir daļa no mūsu ģimenes.

Un, kad jums pašiem būs bērni vai mazbērni, izstāstiet arī savus stāstus. Ne tikai par reizēm, kad viss izdevās. Arī par bailēm, kļūdām un cilvēkiem, kuri palīdzēja piecelties. Tā mēs viens otru saprotam labāk.

Mājas ir cilvēki, pie kuriem drīksti būt tu pats. To es jums novēlu visvairāk.

Ar mīlestību,
Anna